

jedna strana rozhodla pro to, by rozhodčí smlouva byla prohlášena za bezúčinnou, nemůže ani ona ani její odpůrce žádati jmenování nového rozhodce. Na tomto stanovisku stála důsledně judikatura býv. nejvyššího soudu ve Vídni (rozhodnutí ze dne 5. února 1908, čís. 16613, Nowak N. F. č. 1151, Gl. U. N. F. čís. 4115 a ze dne 4. ledna 1910, R II 1134, Gl. U. N. F. čís. 4876) a stanovisko to zaujal také tento nejvyšší soud v rozhodnutí ze dne 19. května 1925 R I 355/25 sb. n. s. čís. 5041. Neumann, jehož se stěžovatel dovolává, zastává rovněž na stránce 1412 svého komentáře názor, že stranám přísluší právo volby mezi neplatností rozhodčí smlouvy a postupem dle §§ 581 a 582 c. ř. s., když rozsudí, jmenovaný na základě kompromisu odepře plnění své závazky. Téhož názoru jest také Ott (Soustavný úvod ve studium nového řízení soudního, díl třetí, stránka 287, 288). Navrhovatel, jehož rozsudí odepírá vykonávati převzatý úřad, rozhodl se proto, by rozhodčí smlouva byla prohlášena za bezúčinnou, a dle §u 583 čís. 2 c. ř. s. musí býti jeho návrhu vyhověno, když skutkové předpoklady pro to byly zjištěny. Navrhne-li jedna strana, by smlouva byla prohlášena za bezúčinnou, a druhá strana žádá, by byl jmenován nový rozsudí soudem, musí tento návrh jakožto slabší právo ustoupiti silnějšímu nároku na prohlášení smlouvy za bezúčinnou. To plyne z podstaty věci jakož i ze srovnání ustanovení §§ 581 a 583 c. ř. s. § 581 c. ř. s. prohlašuje totiž vyzvání ke jmenování nového rozhodčího za »přípustné«, § 583 c. ř. s., jednající o prohlášení rozhodčí smlouvy za bezúčinnou, stanoví kategoricky: »totéž má se státi«. Jest proto nerozhodno, kdy se stěžovatel dozvěděl o tom, že A. svůj úřad složil, nerozhodno jest, že to zvedl, jak tvrdí, teprve po doručení předvolání k jednání o návrhu na bezúčinnost rozhodčí smlouvy a že po té (dne 8. dubna 1925) učinil u obchodního soudu v Praze návrh na ustanovení nového rozsudího.

Čís. 5215.

Usnesení, jímž povoleno prozatimní opatření, jest jen tehdy řádně doručeno, byl-li připojen stejnopis návrhu ohrožené strany. Byl-li stejnopis návrhu doručen teprve dodatečně, jest lhůta k rekursu a odporu počítati od tohoto doručení.

(Rozh. ze dne 18. srpna 1925, R I 637/25.)

Odpurci ohroženého bylo usnesení ze dne 18. dubna 1925, povolující prozatimné opatření, doručeno dne 22. dubna 1925, aniž by mu byl dodán stejnopis návrhu na povolení prozatimního opatření. Usnesením ze dne 6. května 1925 odmítl soud první stolice rekurs do povolujícího usnesení jako opožděný a současně nařídil, by odpurci byl doručen i stejnopis návrhu. To stalo se dne 8. května 1925. Usnesením ze dne 9. května 1925 odmítl soud první stolice odpor proti povolení jako opožděný. Rekursní soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že rekurs i odpor do usnesení ze dne 18. dubna 1925 jest pokládati za včas podané a uložil prvnímu soudu, by rekurs i odpor vyřídil po zákonu. Důvody: Rekursu žalovaného (odpůrce) nelze upříti oprávně-

něnosti. Podle §u 65 ex. ř. jest vznésti rekurs proti prozatímnímu opatření do osmi dnů a odpor proti němu ve smyslu §u 397 ex. ř. do 14 dnu po doručení usnesení. Jak ze spisů vysvitá, bylo sice usnesení ze dne 18. dubna 1925, jímž navržené prozatímní opatření povoleno, žalovanému dne 22. dubna 1925 k vlastním rukám doručeno, návrh jemu za podklad sloužící byl však teprve dodatečně s usnesením ze dne 6. května 1925 zástupci žalovaného dne 8. května 1925 doručen. Lhůtu pro opravné prostředky lze proto počítati teprve ode dne řádného doručení napadeného usnesení a pro jeho posouzení nutného podkladu (návrhu) a jest tudíž jak rekurs již dne 6. května 1925 podaný, tak odpor dne 8. května 1925 proti hořejšímu prozatímnímu opatření vznesený považovati za včas podané.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D u v o d y:

Byť i zákon v §u 395 ex. řádu prohlásil jenom, že o tom, jak má usnesení, kterým bylo povoleno prozatímní opatření, býti doručeno odpůrci ohrožené strany, mají platnost ustanovení pro doručení žalob (tedy §§ 106 až 108 c. ř. s.), přece právě z předpisů o doručení žalob a z předpisů §u 53 odstavec druhý ex. ř. je zřejmo, že odpůrci ohrožené strany musí býti doručeni s povolujícím usnesením také stejnopis návrhu, že jenom takové doručení, totiž doručení usnesení se stejnopisem — jest s hlediska §§ 106 až 108 cřs. a §§ 395 a 53 ex. řádu považovati za řádné doručení povolujícího usnesení, jehož dnem počíná lhůta k rekursu a k odporu. Proto jest dovolací rekurs bezdůvodným, neboť jeho vývody nebylo vyvráceno správné, věci i zákonu vyhovující odůvodnění rekursního usnesení.

Čís. 5216.

Odklad exekuce dle §u 42 čís. 5 ex. ř.

Za námítky dle §u 35 odstavec druhý ex. ř. nelze pokládati ony, jež byly podány u okresní politické správy proti platnosti i vykonatelnosti nároku okresní nemocenské pokladny na zaplacení příspěvků.

Právní moc výkazu o nedoplatcích příspěvků okresní nemocenské pokladny (na rozdíl od jich vykonatelnosti) nepřisluší zkoumati soudům.

(Rozh. ze dne 18. srpna 1925, R I 679 25.)

Návrhu dlužníka, by byl povolen dle §u 42 čís. 5 ex. ř. odklad exekuce okresní nemocenské pokladny ku vydobytí příspěvků, ježto podal u okresní politické správy námítky proti vymáhanému nároku, soud první stolice vyhověl, rekursní soud odkladu exekuce nepovolil. **D ů v o d y.** Dle §u 42 čís. 5 ex. ř. může býti k návrhu nařízeno odložení exekuce, když se pódají podle §u 35 odstavec druhý námítky proti návrhu u úřadu, jímž byl vydán některý z exekučních titulu §u 1 čís. 10 a 12 až 14 ex. ř. Námítky podle §u 35 odstavec druhý ex. ř. sp